

Filmster

Jude Law

In coproductie

Toneelgroep

Amsterdam

Het Grote Verhaal 10-11

Halina, Gijs en Jude Law samen op het Brits toneel

Theater Ivo van Hove neemt zijn acteurs van Toneelgroep Amsterdam mee naar Londen. Met filmster Jude Law spelen ze volgend jaar *Obsession*, een coproductie met theater The Barbican.

Door **Herien Wensink**

En wéér strikt Toneelgroep Amsterdam een grote ster: Jude Law. De Britse filmster zal in april 2017 een hoofdrol vertolken in *Obsession*, een toneelbewerking van Luchino Visconti's debuutfilm *Ossessione* (1943), in een coproductie van Toneelgroep Amsterdam en het Londense theater The Barbican. Directeur Ivo van Hove, opgetogen in zijn kantoor in Amsterdam: „Ja, jullie krijgen er intussen misschien genoeg van, maar ik nog lang niet hoor!”

Vorig jaar regisseerde Van Hove in eenzelfde soort constructie de Franse actrice Juliette Binoche in de toneelproductie *Antigone*. „Maar toen werkte van Toneelgroep Amsterdam alleen het artistieke team en de technici mee. Dit keer heb ik gezegd: nu wil ik ook mijn acteurs van Toneelgroep Amsterdam (TA) meenemen. Onze spelers worden wereldwijd bewonderd; bij deze productie wilde ik hen centraal stellen.” Naast Law zullen in *Obsession* dan ook TA-acteurs Halina Reijn, Gijs Scholten van Aschat en Robert de Hoog belangrijke rollen vervullen. Zij spelen in het Engels - een nieuwe stap in de internationale activiteiten van TA.

Bij het zoeken naar een aansprekende Britse acteur, kwam Van Hove snel bij Law uit. „Na overleg met The Barbican heb ik een heel kort lijstje gemaakt. Jude Law stond voor mij bovenaan.”

Law is een van de meest aansprekende acteurs van zijn generatie, vindt Van Hove. En hij is ook nog eens een begeerd toneelacteur (zie pagina hiernaast). „Ik heb hem helaas nooit op toneel gezien. Ik kende hem echt van zijn films. Hoe hij bijvoorbeeld in *The Talented Mr. Ripley* gestalte geeft aan *bad boy* rijkheidszootje Dickie is onovertroffen. Hij stak met kop en schouders boven de andere acteurs uit.”

Helemaal niet lastig of arrogant

The Barbican zocht vorige zomer contact. Law was nieuwsgierig en Van Hove werd uitgenodigd voor een lunch in Rome, waar de acteur aan het filmen was voor de televisieserie *The Young Pope*. Van Hove: „Ik wist dat hij naar mijn voorstellingen *A view from the bridge* en *Antigone* was komen kijken en die mooi vond, dus dat was een prettig begin van het gesprek. We hadden direct een klik. Hij is een bijzonder vriendelijk en charmant man, helemaal niet lastig of arrogant.”

Lachend: „Ik heb denk ik een gelukkige hand bij het casten, want tot nu toe kom ik alleen maar heel aardige sterren tegen.”

Van Hove had toen nog geen specifiek stuk gekozen, „maar ik had wel één script meegenomen in mijn tas, en dat was het script van *Ossessione*.” Law leek

hem geknipt als zwerfer Gino. „Omdat hij iets heel aards heeft in zijn uitstraling. Gino is een man die niet klaagt of tobt maar gewoon is. Misschien is het een onwaarschijnlijke casting, ik weet het niet. Ik wilde hem in elk geval heel graag eens zien in zo'n soort rol.” *Ossessione*, gebaseerd op de roman *The Postman Always Rings Twice* van James M. Cain, gaat over een fatale driehoeksverhouding tussen zwerfer Gino, de ongelukkig getrouwde Giovanna (Reijn), en haar man Giuseppe (Scholten van Aschat).

Van Hove: „Visconti maakte van de misdaadroman van Cain een klassieke tragedie. Centraal staat de affaire van Gino en Giovanna, maar bovenal is dit een schrijvend verhaal over de onderklasse. Ik kom zelf uit een klein dorp (Heist-op-den-Berg in België) en ik heb op een bepaalde manier altijd feeling gehouden met dat leven. Het blijft belangrijk om armoede te agenderen, want dat is er nog steeds - al is veel daarvan tegenwoordig verborgen.”

Het werk van Visconti inspireert Van Hove, zegt hij. „Als representant van het Italiaanse neorealisme was Visconti een van de eerste filmregisseurs die arme mensen de hoofdrol gaven. Ik heb

Ik vind Jude Law heel aards, en geknipt als zwerfer Gino

veel van zijn films gezien, en die hebben mij als regisseur mede gevormd. Als ik werk, schiet geregeld een scène over een blik uit een film van Visconti door mijn hoofd. Hij was meester van het medium: kon met één shot alles zeggen. En hij was daarnaast ook een formidabel acteursregisseur.” Dit is voor Van Hove zijn vierde Visconti-bewerking, na *Rocco en zijn broers*, *Ludwig II* en straks, op het festival d'Avignon in juli *Les Damnés* (*The Damned*).

Obsession is één van drie producties van Toneelgroep Amsterdam die The Barbican in 2017 programmeert, naast *Romeinse Tragedies* en *Na de repetitie/Persona*. Daarmee is 2017 voor dit prestigieuze theater een speciaal 'Toneelgroep Amsterdam-seizoen'. Van Hove: „Met ons wil The Barbican laten zien hoe een modern repertoiregezelschap kan werken. Volgens mij hebben zij in hun programmering nog nooit zo intensief aandacht aan één gezelschap besteed. En dat voor een toneelgroep uit Nederland! Dit is een unieke en haast onvoorstelbare eer.”

Obsession gaat op 25 april 2017 in Londen in première en is vanaf 6 juni in Nederland te zien op het Holland Festival. Inl. tga.nl

FOTO: KLAAS FOPMA/HH

Gijs Scholten van Aschat

Jude Law

FOTO: GREG WILLIAMS

Voor Jude Law is zijn schoonheid soms een last

Filmster Jude Law weigert geregeld een grote film voor een mooie toneelrol. 'Niet doen waar ik echt van hou, dat zou krankzinnig zijn.'

Door onze redacteur **Herien Wensink**

Het is zijn filmcarrière die de aandacht opeist. En die aandacht gaat in de eerste plaats vaak naar zijn uiterlijk, en daarna naar zijn bedrijvige liefdesleven - dat is het lot van filmster Jude Law (43).

Dat de bijrol die hem bij het grote publiek in de kijker speelde - playboy Dickie in *The Talented Mr. Ripley* (1999) - hem onder meer een Oscar-nominatie en een Bafta opleverde, werd veel minder gememoreerd dan zijn looks in die film: die huid van geborsteld koper, de gouden Adonis-krullen, zijn sjansende groene ogen, die sexy schelmengrijns. Schoonheid kan een last zijn. Staat Jude Law in Londen op toneel als de verdorven Doctor Faustus in het stuk van Christopher Marlowe (in 2002), dan staan er hordes 16-jarigen in de rij bij theater The Young Vic.

Dat hij een paar erg goeie filmrollen heeft gespeeld (*EXistenZ*, *The road to Perdition*, *Closer*), mag nagevoel bekend zijn, zijn toneelcarrière is dat veel minder. Toch ligt daar de kiem van zijn acteurschap. Zijn eerste kennismaking met theater maakte direct dat hij acteur wilde worden, vertelt Law in interviews. Op een schooltje zag hij Ian McKellen in *Othello* in The Young Vic: zo dichtbij dat hij hem bijna aan kon raken. „Die nabijheid had een grote impact. Het maakte me bewust van de ruimte van een theater en het effect daarvan op het publiek.”

Op zijn twaalfde begon Law met acteren bij The National Youth Music Theatre, op zijn zestiende verscheen hij voor het eerst op tv in de televisiefilm *The Tailor of Gloucester*, een jaar later verruilde hij de middelbare school voor een hoofdrol in de soapserie *Families*.

In 1994, hij was toen 22 jaar, werd hij plots dé attractie van West End, dankzij de voorstelling *Les Parents Terribles* van het National Theatre. Zijn spel, als gekweld-ibidineuze adolescent, werd veel geroemd; zijn verschijning - poedelnaakt in bad - nog meer.

Na een herneming van het stuk op Broadway, waarin Law als enige van de Britse cast overleefde, ontving hij voor zijn rol een Tony-nominatie: een grote erkenning voor zijn talent. Hollywood volgde. Op zijn dertigste had hij in twintig films gespeeld. Intussen staat de teller op vijftig.

En nog altijd keert Law geregeld met graagte terug naar het toneel. Hij omschrijft dat als „een opfriscursus”. „Toneel is revitaliserend. Je moet je rol elke avond opnieuw uitvinden, je spel vers houden. En elke keer opnieuw zelf uitvinden hoe je dat doet.”

Repeteren houdt hem scherp

Iedere paar jaar weigert hij wel een grote film voor een mooie toneelrol. „Niet doen waar ik echt van hou, dat zou krankzinnig zijn.” Repeteren voor toneel noemt hij 'een oefening in fysieke en mentale analyse', die hem scherp houdt. Het verschil tussen toneelspelen en filmen vergelijkt Law met een live concert versus studio-opnames van een band. „Bij filmen domineert de techniek, op toneel de adrenaline.”

In 2009 speelde hij *Hamlet* op West End, in het Wyndham's Theatre in regie van Michael Grandage. Weer

Toneel is revitaliserend, een goede opfriscursus

zat het Wyndham's verrassend vol met jonge vrouwen. Maar Laws optreden werd wisselend ontvangen. Zijn 'zeldzame kwetsbaarheid en emotionaliteit' (*The Telegraph*) werden geroemd, zijn optreden was 'precies en krachtig', oordeelde *The Standard*. Maar sommige kranten waren negatiever, die vonden Law 'ijdel en zelfgenoegzaam', of gewoon: 'niet zo interessant'.

Vijf jaar later, als *Henry V* in het Noël Coward Theatre, weer in regie van Grandage, was er echter enkel lof. Law heeft daarin een natuurlijk overwicht op toneel, en de gratie van een danser, vond *The Telegraph*.

The Daily Mail vergeleek zijn bewegelijkheid en finesse met die van topacteur Kevin Spacey. Dat Law toen, op zijn 41ste, eindelijk geen jonge god meer was, was misschien wel een voordeel, dacht de recensent: „Wat hij aan haar heeft verloren, wint hij aan artistiek gewicht.”

Dat belooft veel voor april 2017, als Van Hove Law regisseert in het rauwe *Obsession*. Law verheugt zich zeer op de samenwerking, zegt hij in een persverklaring. En: „Ik kan niet wachten om de rol van zwerfer Gino te spelen.”